

UZUPEŁNIA ZDAJĄCY

KOD			PESEL											
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

*miejsce
na naklejkę*

dysleksja

**EGZAMIN MATURALNY
Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO
POZIOM PODSTAWOWY**

DATA: **22 maja 2015 r.**

GODZINA ROZPOCZĘCIA: **9:00**

CZAS PRACY: **170 minut**

LICZBA PUNKTÓW DO UZYSKANIA: **50**

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 12 stron. Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
3. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
4. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
5. Możesz korzystać ze słowników językowych.
6. Na tej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.

MOU-P1_1P-152

Завдання 1.

Неля Ваверчак

«Книжкова дієта» не має шансів

Мої партнерські стосунки з книжками, котрі згодом переросли в дружні, почалися у доволі ранньому віці.

Під час першого візиту до бібліотеки, коли мені виповнилось 5 (саме навчилася читати), мене супроводжувала старша сестра. Пам'ятаю, обрала «Русалоньку» Андерсена і не на жарт розхвилювалась через її долю. Може, то був катарсис? [...] Так, навідуватись до бібліотеки стала регулярно. Зізнаюся, що ця системність вилася у певні привілеї: бібліотекарі допускали до святая святих – книгосховища – ще й дозволяли обирати фоліанти, котрі мені до смаку. А ще – перевищувати кількість дозволених брати на абонемент книжок. Вільного місця у формулярі не вистачало... [...] З того часу я читала із захопленням і «гуртовими партіями»: зондувала домашній книжковий архів, дещо позичала у родичів та знайомих.

А як стала студенткою, проблема пошуку книжок перестала для мене існувати – тут і книгарні, і «Петрівка», і книгомани-однодумці, котрі готові поділитися своїм друкованим скарбом.

І кілька років тому мені випало познайомитись із фантастичною людиною – бабусею, котра не є моїм родичем генетично, але морально. [...] Так-от, пані Ніна має розкішну бібліотеку, котру великодушно дозволяє «грабувати». [...] Книжки туляться одна до одної в три ряди і не можуть вміститися в п'яти шафах. Щоразу цікаво дізнаватись, що ж там, за фасадними томами. Інтерес трансформувався у девіз *«Ні дня без книжки!»*, *«Книжкова дієта не має шансів!»*.

Зрештою, хобі переросло в роботу: читацький шлях такого штибу довів мене до рубрики *«Українці – читайте!»* [...].

Переконана, що немає тих, що не люблять читати. Є ті, що розминулися зі своїми книжками. [...]

За: Н. Ваверчак, *«Книжкова дієта» не має шансів*,
<http://www.day.kiev.ua/uk/article/>

Завдання 1.1. (0–1)

Поясни функцію риторичного запитання у другому абзаці.

.....

.....

Завдання 1.2. (0–1)

Випиши 3 наведені в тексті девізи, поясни один із них.

.....

.....

.....

Завдання 1.3. (0–1)

Знайди в тексті звороти, які мають значення:

до вподоби –
насправді, цілком серйозно –
щось особливо цінне –

Завдання 1.4. (0–3)

Напиши план тексту (мін. 3 речення).

.....
.....
.....

Завдання 1.5. (0–1)

Перепиши речення «Інтерес трансформувався у девіз», замінивши слова іншомовного походження синонімами.

.....
.....
.....

Завдання 1.6. (0–2)

Поясни, чому слова «Русалонька» та «грабувати» написані в лапках? Обґрунтуй свою думку.

.....
.....
.....

Завдання 2.

Анна Карась

Що читає теперішня молодь?

Здається, наші модерні автори не зовсім правильно розуміють свою так звану літературну місію. Вони, певно, забули, що «професія» письменника надзвичайно відповідальна, адже на їхніх творах виховується молодь. Часто підростаюче покоління просто «ковтає» книжки добре розрекламованих авторів, навіть не задумуючись над самою суттю твору. Тому більшість сучасної літератури можна сміло віднести до масової: її читають усі, бо це, насамперед, «модно».

– Я не фанат художньої літератури. До всього, що читаю, ставлюся скептично. Мені дуже не подобається багато сучасних авторів, які пишуть фактично ні про що, – ділиться враженнями від прочитаного студентка Оксана Бриндзій. – [...] Література має нести певну інформацію, якість смислового наповнення та навантаження, приваблювати

багатством мови, вона повинна змусити людину задуматися над тією чи іншою проблемою. А читати про те, як хтось там з другом наївся у кав'ярні або як потрапив у перестрілку, це просто марна трата часу та грошей, бо книги сьогодні не так й дешево задоволення. [...]

Чомусь молоді люди не хочуть перевантажувати себе серйозною літературою, а віддають перевагу масовому читиву та глянцю [...], які ні до чого не зобов'язують, скоріше навіть розбещують. [...] Всі чи не з пелюшок знають, що книга – це величезне багатство, це джерело знань. Але чомусь сьогодні, на жаль, не дуже часто звертаються до цієї скарбниці. А ті, хто й користується книгами, роблять це здебільшого з метою виконання домашніх завдань.

Тому й виникає запитання: чому люди стали менше читати, з чим це пов'язано? Що не кажіть, а було приємно усвідомлювати себе нацією, яка читає найбільше у світі. Але це все в минулому. Читати люди стали менше, і не лише в Україні, а й у всьому світі. Це і зрозуміло, адже ми живемо в епоху технічного буму. Тому інколи починаємо забувати про звичні загальноприйняті речі. Нам важко уявити своє життя без телевізора чи Інтернету. [...] Але, якщо підійти до цього питання менш песимістично, то «не все так погано у нашому домі». [...]

Готуючи цей матеріал, я натрапила на цікаві дані Книжкової палати України імені Івана Федорова: торік в Україні видали майже 30 тисяч примірників книг (це трохи менше, ніж по півкнижки на одного українця). Позаторік вийшло друком більше 48 тисяч примірників, а у 2008 році – понад 58. От вам і суворі цифри реальності, які змушують задуматися, хто у цьому винен: економічна криза, науково-технічний прогрес чи все ж таки власне ставлення до життєвих цінностей?

А. Карась, *Що читає теперішня молодь?*,
<http://www.volyn.com.ua/printver>.

Завдання 2.1. (0–1)

Визнач головну думку другого абзацу.

.....

.....

.....

Завдання 2.2. (0–1)

До якого стилю належить текст? Обґрунтуй свою думку.

.....

.....

.....

Завдання 2.3. (0–2)

Підбери антоніми до слів:

модерний –

цікавий –

серйозний –

масовий –

Завдання 3.

Wybierz jeden temat i napisz wypracowanie.

Тема 1. Чи гумор може бути повчальним? Поміркуй над проблемою, беручи до уваги наведені уривки з твору Остапа Вишні, та звернись до іншого тексту культури. Твоя робота повинна налічувати мінімум 250 слів.

Остап Вишня

Чухраїнці

(Спроба характеристики)

ПЕРЕДМОВА

«Чухраїнці», як ми знаємо, це дивацький нарід, що жив у чудернацькій країні «Чукрен».

Країна «Чукрен» була по той бік Атлантиди.

Назва – «чухраїнці» (і про це ми знаємо) – постала від того, що нарід той завжди чухався...

В цій моїй науковій праці ми спробуємо, за виконаними матеріалами, зазнайомити з характеристикою вищеназваного дивного народу.

РОЗДІЛ I

Країна «Чукрен», як про те свідчать матеріали, знайдені при розкопках гробниці чухраїнського царя Передери-матнюріохора, розлягалася на чималім просторіні від біблійської річки Сону до біблійської річки Дяну. Біля річки Дяну простягалося пасмо так званих Кирпатих гір. Це – на заході...

Південь країни «Чукрен» обмивало море з водою синього кольору. Синім те море зробилося дуже давно, ще тоді, коли найбільша в світі катаклізма – бог одділив океани від землі. Тоді те море хотіло зробитися океаном – надулося, посиніло, та так синім на ввесь свій вік і залишилося.

В синє море текла найулюбленіша чухраїнцями річка Дмитро. А на південному заході була велика річка Дсітро. Од цих річок і чухраїнці прибрали назв: Наддмитрянців і Наддсітрянців. Наддмитрянці – це ті, що жили над річкою Дмитром, а Наддсітрянці – над Дсітром.

Чухраїнців було чимало і щось понад тридцять мільйонів, – хоч здебільша вони й самі не знали, хто вони такі суть...

Як запитають було їх:

– Якої ви, лорди, нації?

Вони, почухавшись, відповідають:

– Та хто й зна?! Живемо в Шенгерієвці. Православні.

«Чукрен» була країна хліборобська. На ланах її на широких росли незнані тепер хліба: книші, паляниці, перепічки...

А найбільше чухраїнці любили на вгородах соняшники.

– Хороша, – казали вони, – рослина. Як зацвіте-зацвіте-зацвіте.

А потім як і схилить і стоїть перед тобою, як навколюшках... Так ніби він – ти, а ти – ніби пан. Уперто покірлива рослина. Хороша рослина.

РОЗДІЛ II

Мали чухраїнці цілих аж п'ять глибоко національних рис. Ці риси настільки були для них характерні, що, коли б котрийсь із них загубився в мільйонній юрбі собі подібних істот, кожний, хто хоч недовго жив серед чухраїнців, вгадає:

– Це – чухраїнець.

І ніколи не помилиться...

Його (чухраїнця) постать, його рухи, вираз, сказати би, всього його корпусу - все це так і випирає оті п'ять голівних рис його симпатичної вдачі.

Риси ці, як на ту старовинну термінологію, звалися так:

1. Якби ж знаття?
2. Забув.
3. Спізнивсь.
4. Якось то воно буде!
5. Я так і знав.

О. Вишня, *Чухраїнці* [в:] *Українське слово*, ч. 1, с. 489–493.

Тема 2. Проаналізуй наведений твір. Визнач тезу й обґрунтуй її. Твоя робота повинна налічувати мінімум 250 слів.

Василь Симоненко

Грудочка землі

Ще в дитинстві я ходив у трави,
В гомінливі, трепетні ліси,
Де дуби мовчали величаво
У краплинах ранньої роси.

Бігла стежка вдалеч і губилась,
А мені у безтурботні дні
Назавжди, навіки полюбилися
Ніжні і замріяні пісні.

В них дзвеніло щастя непочате,
Радість невимовна і жива,
Коли їх виводили дівчата,
Як ішли у поле на жнива.

Ті пісні мене найперше вчили
Поважати труд людський і піт,
Шанувать Вітчизну мою милу,
Бо вона одна на цілий світ.

Бо вона одна за всіх нас дбає,
Нам дає і мрії, і слова,
Силою своєю напуває,
Ласкою своєю зігріває.

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)